

דָּכֶל בְּנֵי עַמּוֹ מִתְדַּבְּרוּ בַּיְהָ וְהָא אֲתָּמָר אלא זהו הסוד המבוואר כאן שככל בני עמו היו דבקים בו וטמאים במוּחוּוּ.

רבי יוסי דורש את הפסיק אל תלחם את לחים רע עין על בלעם ואל התא למטעמותיו על בלק

וַיַּרְא בְּלֵק בֶּן צְפֹר וְגַ�. (במדבר כב) **רַبִּי יוֹסֵי פָּתָח**, (משל כי) **אֶל תַּלְחֵם אֶת לְחֵם רַע עֵין וְגַ�**. **דָּא בְּלֵעַם**, **דָּבְרִיך לְהוּ לִיְשָׁרָאֵל** ללחם רע עין הן ברוכותיו של בלעם שהיה רע עין ומזהיר הכתוב את ישראל שלא יהיו ברוכותיו חביבים בעיניהם. **וְאֶל תַּתָּאוּ לִמְטֻעָמוֹתָיו**, **דָּא בְּלֵק**, **דָּקְרָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲתָּרְעֵי לְאִינּוֹן עַלְוֹן דָּאֲתָקִין קְמִיה** ומה שהזהיר שלא להתאות למטעמים שלו היינו על בלק שהקריב עלות והקב"ה לא חפץ בהם עלות שהקריב לפניו.

בלק ראה בחכמת הצעיף שלו שהוא וחמשת מלכי מדין והעם שלו נופלים כולם בידי ישראל

תָּא חַזִּי בא וראה **בְּשַׁעַתָּא דְּחַמָּא בְּלֵק דָּהָא סִיחֹן וְעֹז אֲתִקְטָלוּ**, **וְאַתְּגַסְּבָת אַרְעָהּוּן** בשעה שראה בלק שטייחון ועוז נהרגו וארצם נלקחה מהם, **חַמָּא מַה חַמָּא**, **דָּאִיהוּ אָמֵר וַיַּרְא** ושאל מה שאמרנו שראה, איזו ראייה הוא ראה שבתו על זה יירא. **אֶלְאָ חַמָּא בְּחַכְמָתָא דִילִיהָ, דָאִיהָ, וְחַמְשָׁה עַלְאי דְמִרְזִין, וְעַמִּיהָ, נְפָלִין בִּיקְדָא דִיְשָׁרָאֵל**. אלא ראה בחכמת הצעיף שלו שהוא וחמשת מלכי

הליימוד היומי

מדין והעם שלו נופלים כולם בידי ישראל חַמָּא, וְלֹא יִדּוּ ראה אבל לא ידע כיצד זה יקרה, **וְעַל־דֵּא אֲקָדִים לְבָלָעַם, דְּחִילֵילָה בְּפּוּמִיחָן, בְּגַנוּגָנָא** **דִּי־שְׂרָאֵל דְּחִילֵילָה זָהָן בְּפּוּמִיחָן** ולכן הקדים לקרוא לבלעם שכוחו היה קלל בפה שלו בעין עם ישראל שאין כוחם אלא בפיהם על ידי התפילה.

בלעם היה חושך ותאב יותר מבלק לכבות את ישראל **וְאַפְּיָלוּ בְּלָעַם תְּאֵיב הָהָה יִתְּיַיר מִבְּלָק** ואפילו בלעם היה חושך ותאב יותר מבלק לכבות את ישראל. **וְהָהָיָה יִדְיְעָא דְּאִידָּהוּ הָהָה יִדּוּ, בְּלִילֵילָה הָהָה יִדּוּ** והידיעה של הנבואה שהיא יודע רק בלילה היה יודע אותה, **בְּגַיְן דְּאַינְזָוּנָה בְּתַרְעִין תְּתַאֵין וְחַמְרִי, לֹא** שביחו **אֶלָּא בְּמִשְׁמָרָה רַאשׁוֹנָה דְּלִילֵילָה** לפי שאותן ספריות התחתונות של הסט"א וקל"י החמור שהוא צד הזכר של הקל"י אין נמצאות אלא במשמרת הראשונה דהינו בשליש הראשון של הלילה, **וְעַל־דֵּא הָהָה לֵיה אַתְּגָא, דְּהָאי גִּיסָּא, לְאַתְּחַבְּרָא** (דף ר"ז ע"א) **חַמְרִי בְּהַדָּה בְּרִישָׁא דְּלִילֵילָה** ועל כן היה לבלעם אותו שהוא מצד קל"י החמור כדי שיוכל להתחבר עימו בתחילת הלילה ועל ידי כן לגרום ליהודים זוֹן דקל"י ולקבל מהם את מה שרצה לדעת.

כל שר ודין נקרא בשם אליהם

וְאֵי תִּמְאָהָא בְּתִיב ואם תאמר והרי כתוב **וַיִּבְאָא אֱלֹהִים אֶל־בְּלָעַם לִילָה** הרי שם אליהם היה נגלה אליו ולא הסט"א וקל"י החמור.

הַכִּי הָוָא וְדָאי כֹּךְ הָוָא וְדָאי שֵׁם אֲלֹהִים אֲינָה קְלִיפָּה, וְאֶזְקִימָנָא
הַהָוָא מִמְנָא דְמִמְנָא עַלְיִיחּוֹ, וְהָוָא הָוָה אַתִּי לְקַבְּלִיה
וכבר ביארנו כי אותו הממונה על הקלוי חמור הוא שנתגלה אליו והוא בא בנגדו למנועו
אותו מלקלל את ישראל. **בְּגִוּנָא דָא** בעין שמעינו אצל לבן הארמי שכתווב בו
(בראשית לא) **וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶלْ לְבַן הָאֲרָמִי וָגוֹ.** **וְכֹלֶא חֶד**
מַלְּה והכל הוא עניין אחד כי כל שר ודין נקרא בשם 'אלוהים'. **בְּגִינָן דָא אִידָּהוּ**
אָמַר לְרַבְּרַבְּי בָּלְקָ וכיון שבנובאותו הייתה בלילה מהסת"א לכן הוא אמר לשרי
בלק **לִינּוּ פָּה חָלִילָה.**

על ידי האtron היה יודע בלבם לעתות כישופים

כִּיּוֹן דְהָוָה אַתִּי הַהָוָא מִמְנָא, בְּלֻעַם הָוָה אַתִּי לְגַבְּיִ
אַתְּגִּיהּ, וְעַבְּדָ עַזְבִּיהּ וְאָמַר מַלְּיִ, כשהוא אותו הממונה היה
בלעם בא על אותו ועשה מעשה הבשפים שלו ולוחש לחסמים **וּבְדִין אַתְּנָא**
אוֹדָעָ לִיהּ ואז היה האtron מודיע לו את הנבואה. **וְאִידָּהוּ אֲחִיזִי עַזְבָּדָ**
לְמַשְׂרִי עַלְוִי הַהָוָא רְוַחָ והוא היה מראה מעשה כישופים כדי שתשרה
עליו אותה הרוח. **וּמְאִי אֲחִיזִי** וביצד היה מראה. **הָוָא הָוָה יָדָע**
דְּחַמְּרִי שְׁטָאוֹן וְשְׁרָאוֹן בְּקַדְמִיתָא דְלִילִיאָ הוא היה יודע שקלוי
החמור שהם ספירות הוכר של הסט"א שטים ושוררים בתחילת הלילה, **בְּדִין אֲחִיזִי**
עַזְבָּדָ, **וְקָאִים לְאַתְּגִּיהּ בְּאַתְּרָ מַתְּתָּקָן,** **וְעַבְּדָ עַזְבָּדוּ**
וּסְדַּר מַלְּוִי או היה מראה מעשו ומעמיד את אותו במקום המתוקן לכך ועשה

מעשה כשבפי ולוחש לחשים. וברדיין הוה אני מאן דאתה, ואודע ליה על ידך דהיה אהתן ואז היה בא אליו מי שבא ומתלבש באתנן מודיע לו על ידי אותה האתנן את הנבואה.

ה' אמר לבלעם לא תליך עמם וראה הקב"ה שרצונו לлечת עמם אל קומך לא אתם כי בדרך שאדם רוצה לлечת בה מוליכין אותו והבא ליטמא פותחים לו **כיוון דיליליא חד אמר ליה** כיון שלילה אחד אמר לו הממונה לא תליך עמם, מי טעמא תב תניינות להא מה הטעם שב שנית לבקש רשות לילך עמם **אלא אין ברשותה דלעילא קיימי** אלא כיון שהם ברשות העליונים של הקדושה הם עומדים, **זהא תניינן והרי למדנו, בדרך שאדם רוץ לлечת בה מוליכין וכו'** אותו ולכם ביקש שאעפ' שמצד העליונים לא רוצים שילך אבל כיון שהוא רוצה שתיתנו לו לлечת בדרך שרווצה לילך בה. **בקדמיתא כתיב** בתחילת כתוב לא תליך עמם. **כיוון דחמא קדשא בריך הוא, דרעותא הוא למיהך אמר ליה** כיון שראה הקב"ה שרצונו לлечת אתכם אמר לו קומך לך אתם **ואז את הדבר** אשר אומר לך אותו דבר **וגו'**. מה עבד בלבם מה עשה בלבם **כל הוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה און הוא יקרה דילוי, אי בקטורתך אחרך אתה קטרנא** כל אותו הלילה היה מהרהר ואומר בלבבו מה הריח שלוי ואיה כבודי אם אני קשור בקשר אחר ואין לי רשות לדבר מה שארצתה. **אשנה כל הוא ליליא**

הליימוד היומי